Изгубеният рай

Автор: Ния Каменова

СЪДЪРЖАНИЕ:

Кораби в нощта пристигат...

Кораби в нощта пристигат,
при своя пристан остарял.
Мимозите със танц заспиват,
Във нежна, галеща печал.

А аз съм тук и съм далече,
във сънищата на дъжда...
Нима си тръгва август вече?
нима ще дойде есента?

Безцелни стъпки по паважа...
Градът потъва в светлини,
а там в стъклото, във витража,
видях безсмислени мечти...

Пейките са някак пусти,
И пусто всичко е навън.
Градинките са странно чужди,
а може би е просто сън?

Отново мрачни дежавюта...
Отдавна идвала съм тук?
Не е ли приказна заблуда
в представите на някой луд?

А може и да се събудя,
във нова, лека безметежност...
Където пак ще се загубя,
но този път - за цяла вечност...

Ния Каменова
20.08.2015 г., Варна

Опустял е лазурният бряг

Опустял е лазурният бряг,
осветен от безбройни лъчи.
Поривист, къдрокосият сняг,
се разтапя в милиони вълни.

В хоризонта се губят следите
на пожара, разпръскващ заря.
Ще се скрият след малко лъчите,
и ще дойде вечерна тъга.

Днес говори прибоят печално,
и се удря в скалите-гранит.
Чайки махат с крилата прощално,
август вече е в своя зенит…

По рапаните морската сол
се стопява, подобна на лава.
По самотния плаж полугол
миди в пясъка бризът заравя.

Със дантели играе небрежно

и ги къса гальовно морето.

Във безкрая, далечно, безбрежно,

поривисто се люби с небето...

***

Нейде в пясъка, сигурно скрити,

начертани са думи незнайни,

или може би, вече изтрити,

си остават завинаги тайни?

15 август, 2016, Варна

Ния Каменова

Във стаята навлезе май

Във стаята навлезе май

със аромата на жасмин,

донесе ми обичан рай

и нощ, по-ярка от рубин.

Навън младежки смях ечи,

и пее птица непозната.

Ехо от смеха кънти,

отеква в тухлената сграда.

Запалвам, с бавно наслаждение,

запалвам пак поредната цигара,

потъвам в радостно забвение,

където никой никога не страда.

Нощта е тиха и безродна

обвита в димния воал.

Обичам пролетта самотна.

със страст, и нежност ,и със жал…

Ния Каменова

29. 04. 2016 г., В. Търново

Есенна сюита

Октомври щедро се разлива

във своя светъл листопад.

Луната остър рог извива

във синкавия, нежен хлад.

Как в такава нощ се спи?

Вятър в шепите лудува.

Трепкат хиляди звезди,

двойка влюбена танцува.

Някой някого обича,
някой с някого се люби.
Някой трепетно се врича,
шепнейки познати думи…

Искам мене във нощта
устни бавно да целуват.
И под лунна светлина
на ухо да ми римуват.

Милва кожата ми с трепет
полъх, слабо уловим.
Там, зад езерния хребет,
плаче топлия зефир.

Ния Каменова
21.10.2015г., Варна

Самотно бялата бреза

Самотно бялата бреза
оплаква своя сив живот.
В тишината на нощта,
щурците пеят за любов.

Цигара нечия дими,
навява спомени за влак.
А юли кани се да спи
във топлия и звезден мрак.

Пристига утро прозаично,
Пристига сънена зора.
А има нещо поетично
когато пада вечерта...

Ния Каменова
22. 07. 2015 г., Павликени

Навън вали

Навън вали. Във тишината
дъждът приспива и шепти.
Обзета от копнеж душата,
изпълва се с безброй мечти.

Паважът, ледено-студен,
пронизва нощната тъма.
Градът, унил и уморен,
ридае чак до сутринта.

Калта прониква в сетивата -
противна, черна, мръсна кал.
Вървиш с омраза по асфалта
безчувствен и почти умрял.

Юмрук показваш на живота,
със ярост на една глупачка.
Горчи в сърцето ти отрова,
при всяка непосилна крачка.

Жестоко, жалко отвращение,

примесено със безразличие,

е вечното ти развлечение:

без грим, без свян и без приличие.

Танцуват капки по бордюра.

прогизват младите ти кости.

Жадувай глупаво в заблуда

нечакани, приятни гости.

Застинали, внезапно спрели,

затихват кратките минути.

Опънати са всички нерви,

подобно на китарни струни.

Секунда, миг...спокойно, значи:

със пръсти сграбчваш ножа жадно.

Прикрит в мъглата гарван грачи.

Забиваш острието бавно...

Часовникът все тъй тиктака,

шумят в нощта навън коли.

Капчук   барабани във мрака,

дъждът приспива и шепти...

Ния Каменова

24. 09. 2015 г., В. Търново - Варна.

Източна приказка

„Тук, сред царственото великолепие, сме ти и аз във песенно блаженство. Ти и аз, аз и ти, сме едновременно в Ирак и Хоросан…“

Мевляна Джелялледин Руми, диван 322, „ Диван“

Ще се спра по залез тихо в Техеран,
ще сложа сари вечер във Мумбай,
на сутринта ще вляза в някой храм,
изпълнен с аромат на южен май.

Във нощите, летейки със килим,
ще пия нар над спящия Рияд,
ще оживеят с думи лампата и Аладин,
прошепнати от чудната Шехерезад.

В Дамаск, ще срещна шейх-мистик,
певец, дервиш, бандит, поет с тюрбан,
и всеки ще ми рецитира нежно стих,
на уд, преструвайки се на Хаям.

Като халиф ще бродя тайно из Багдад,
ще търся, сякаш Руми, своя Шамс любим,

под звездното небе на приказния град.
И в Тунис ме открадва тайнствен бедуин.

В пустинята на някоя страна безкрайна,
ще се яви от лампата внезапно Джин,
ще ми разкаже древна и красива тайна,
и после ще ме отведе в Кашмир.

В Мумбай, под цъфналата вишна,
ще пея мантри с няколко монаси.
Ще тръгнем заедно със Кришна
прегърнати за Варанаси.

Ще ме приспят ръце на одалиски,
ще чувам във просъница имам,
далечната земя ще стане близка,
и аз ще се събудя в Хоросан…

Ния Каменова
21. 1. 2018 г., Варна

Танго за двама

В Буенос Айрес, вечерта,
бохемският живот кипи,
подобно улична жена,
градът и през нощта не спи.

Във ре-минор акордеонът
изплаква бавно и сълзливо.
Димът цигарен във салона
рисува фигурки игриво.

На дансинга във полумрак,
танго танцува млада двойка:
мъжът, красавец в черен фрак,
прегръща прелестна девойка.

Кънти във мрака Пиацола,
телата им във страст се любят.
И до забрава, до умора,
намират се или се губят.

Пръстите му изучава
всяка нейна скрита тайна,
устните й обещават
удоволствие безкрайно.

Той я гони и превзема,
тя отблъсква го внезапно,
но след миг, от плам обзета,
дърпа го назад обратно.

„Ти си моя, само моя!"
тялото му сякаш казва,
„Аз съм твоя, вечно твоя"
с поглед тя му го доказва...

Зала, мрак, цигари, стон...
и любовна сцена няма.
Плаче стар акордеон,
свирейки танго за двама....

Ния Каменова
9. 09. 2016 г., Варна

Как искам

Отива си август… морето
ме милува със топла нега.
Чайки плачат протяжно в небето
и посрещат с тъга есента.

Във полята жита изсушени
се прегръщат отново по заник.
Слънчогледите спят изгорели
във безкрайния, приказен празник.

***

Как желая, желая далече оттук
да се скрия внезапно на тропик незнаен!
Да избягам на остров, но нейде на Юг,
карнавалът, където се носи безкраен…

Там Амаду да шепти „Габриела“
и думички нежни след туй Кортасар.
А Маркес да пише красива новела -
във юлския сняг как Макондо заспал.

Да докосна бутилки с кашаса и ром,
а мулатки да кършат във зноя бедра.
Красив и усмихнат, млад квартерон,

да пее на моята южна душа...

****

Обгръща септември сухите длани
и спомени летни в душата разтапя,
а вятър разстила листа разпиляни,
и в мъка сърцето ми тежка потапя…

От тълпата безумна къде да се скрия?
Как да избягам, къде да заплача?
Следите си в пясъка пак ще изтрия,
потъвайки бавно и тихо във здрача…

Ния Каменова
22. 09. 2017 г., Варна

Блед и кротък януари…

Блед и кротък януари
ниже стихове във бяло.
По комини и дувари
вие вятър на умряло.

Защо си тъжна, моя зима?
Пей, танцувай във снега!
Ти си моята любима –
със студена красота.

Смей се, ако щеш фучи.
Бъди страшна, бъди зла.
Ветре, ветре, пощади
заледената земя.

Ния Каменова
04. 01. 2016 г., Варна

Към сестра ми

Всяко страдание
ще достигне до края,
тъй както всяка неправда
очаква възмездие.
Всеки праведник
ще влезе във Рая,
но грешникът също
намира спасение.
Ти знаеш, че тази реалност е мит
че няма пространство,
дори няма време.
Че има друг свят,
до мистичност безкраен,
насочен към нас , болезнено впит.
Една огледална прозрачност,
е юмрукът в гърдите от други забит.
Че нашите мисли
са блудкаво странство,
най-страшен палач,
и мъчително бреме,
че всеки обрат
е вечно нетраен
след всички заблуди,
след всички тревоги,

дилеми и нови съмнения,
се крият очакващи
светли любови,
прекрасни стремления,
 желания нови
и чувства по-смели.

Аз зная, че щастие има,
че юли е винаги
след мъчителна зима.
С устни той ще ни целува
и докрай ще ни изпива
Чуй какво ще ти подскажа:
Щастието съществува.
Зная, щастие, че има.

Ния Каменова

24. 01. 2018 г., Варна

Есента с тъга разстила...

Есента с тъга разстила
килим от нежни цветове.
Луната, мраморно-красива,
потъва в нощното небе.

А някъде далеч умира
убита нечия душа
и сигурно агонизира

в безпомощната тишина.

Зная справедливост няма
и няма никога да има.
Животът е една измама,
еднакво грозна и красива.

И вечно все това страдание!
Човекът – жалка креатура –
оплаква свойто състояние,
и плаче, мрази и се псува.

Защо се гаврим със душата?
Защо е цялото мъчение?
Не е ли Адът на земята –
измислено от нас творение?

А Богът Рая ни е дал.
Остава само май смъртта...
За никого не ми е жал –
освен за него, за Христа.

За поруганата му плът.

Не, нищо в цялата Вселена

не струва даже капка кръв

от неговата кръв безценна.

А тази жертва не желая!

Дори не искам и спасение!

Не се бичувам, нито кая –

и не жадувам опрощение.

Да, всеки кръста си поема!

И търси своята Голгота!

Безкрайно, мрачно-озлобена

си тръгвам бавно от живота.

Над мене вятър ще припява,

топола с клони ще шуми.

А някой с нежност ще оставя

цветя и парещи сълзи...

Ния Каменова

2. 09. 2015 г., В. Търново

Не е порок

Не, бедността не е порок,
тя грозна е, мирише и прониква,
във дрехите, дори във мислите.
Тя просто е товар жесток,
а носещият с нея свиква..
Войната не е подвиг, ни геройство,
дори не е и някаква омраза.
Войната е психическо разстройство,
накратко казано: зараза!
Защо тъй страдат болните и лудите,
сираците, сакатите, сломените.
Не бързайте със гаврите, присъдите,
над унизените и оскърбените!
Защо се мъчат всички хора,
стотици хиляди, милиарди,
сред дъх на глад, сред дъх на злоба,
в бездушните бетонни сгради?
Историята – звяр опасен –
обсипва ни с безброй лъжи.
Урокът ѝ е безпристрастен
и плюещ в нашите очи.
Е, хайде, само помислите:
милионите човешки роби
живели в мъки и във страх,
от А до Я през вековете,
изпратени така, във гроба,
са станали напразно прах.
Защо сме толкоз лицемерни?
Защо сме гадове ехидни?
Защо, подобно твари скверни,

сме втренчили очи в парите?...
Защо, подобно зверове,
обичаме така порока,
само секса ни влече,
и... защо убихме Бога?!
А Жените – проститутки,
а жените – те са вещи.
Тази мисъл, в пресекулки,
ме разкъса като с клещи.
Няма жал, ни състрадание,
няма милост в този свят.
Има горестно страдание,
има само дума Ад.
Бог - защо умрял е той?
За всеобщо изкупление?
Мъки траел е безброй,
за чие, кое спасение?
Не, животът не е розов,
нито бил е и прекрасен!
Нито хората – добри,
нито пътят – светъл, ясен.
Знам, ще кажете веднага:
„Туй е черен песимизъм,
Тя животът не познава
и от мързел, егоизъм,
пише редове превзети,
от какво ли се оплаква,
чиста слабост...пфу, поети!”.
Плюя аз на тези думи!
Кой е силен, кой е слаб?
Празни лозунги надути,
на човека грубоват!
В мрак душите са пропити,
а сърцата – подивели.

Вчера, чувам - *там* убити,
от снаряд деца умрели...
В мозъка като камбана
пак въпросът закънтя.
няма справедливост, честност,
и в гърдите – проста рана,
и това ви е известно:
ние в някаква игра,
ту сме курви, ту мерзавци.
Всеки гледа да получи
и да се изгаври с брат си.
Как насилник да обикна?
Как убиец да приема?
Как със мисълта ще свикна,
тук е цялата дилема.
А въпросът пак ме удря,
като вятър във стъкло,
а въпросът пак изникна:
Но защо, защо, защо?
Господи, а как да свикна?

Ния Каменова
22. 01. 2017 г., В. Търново

Под палещото слънце...

Под палещото слънце, под дъжда,

във киша, нощем под звездите,

разлистваш пласт след пласт в пръстта,

четеш безспирно за предците.

Керамиката – сякаш жива –
докосваш с безпределна нежност.
Възторг сърцето ти облива
и тръпката за свята вечност.

Сънуваш конница аварска,
и римски фриз, и гръцка делва,
и битка, българо-славянска,
милуваш върху камък клетва.

Сънуваш Калоян във бой,
Траян на пир със груб дакиец.
Хетера в скута на герой,
красив търговец финикец.

Със кирка драскай по земята,
бленувай кости и монети,
и после, с химикал в ръката,
пиши на листи снежнобели

Копай...Когато падне здрача,
работници, за миг се спрете –

пред вас е подвиг, дълг, задача

наследството на вековете....

Ния Каменова

14. 04. 2016 г., В. Търново.

Тиха печал

Тиха печал, ноемврийска печал,

приласкай ме със нежни и тъжни слова,

с изтъкан от цветята прощален воал,

обгърни мойта златно-пшенична коса.

Под моста шепти, без да спира, реката,

часовникът удря ритмично във такт.

Замита зефира листа по земята,

препуска лудешката, свирейки влак.

Какво аз ще правя, не искам да знам!

Ще бродя подобно на скитника-странен,
който все спира пред стария храм -

рухнала сграда – все пуст, изоставен.

Тиха печал, ноемврийска печал,

стягаш душата ми с обръч железен.

Под моста – в реката – без никаква жал,

аз ще се хвърля в ноемврийската вечер.

Листата ще падат в цветист водопад,

куче ще вие самотно в нощта.

Клошарят ще псува от студ и от глад,

гарван ще грачи, разперил крила.

Обгърни мойта златна, пшенична коса,

с изтъкан от цветята прощален воал.

Приласкай ме със нежни и тъжни слова,

моя есенна, стара и тиха печал...

Ния Каменова

25. 10. 2015 г., Варна

На сестра ми

За мен си въздух, светлина.
Осмисляш сивите ми дни.
Чрез теб обичам и света,
и хората, и Бог дори.

Такава чиста и неземна,
с олтарна, крехка красота.
Като икона съвършена,
като мартенска зора.

На всичко в теб се възхищавам:
На погледа, усмивката, гласа.
Когато спиш те наблюдавам –
така приличаш на Христа!

Животът хапе без пощада,
но тебе няма да сломи.
Ти си като меч и вяра
и носиш пролетни мечти...

Ния Каменова

28. 06. 2015 , В. Търново

Днес всичко ми е все едно

Днес всичко ми е все едно.
Освен че дишам и живея.
Със поглед в прашното стъкло,
безсмислено сега се смея.

Кръвта във вените ми спира,
подобно на заспал поток.
Да чувствам само че съм жива!
Да зная и че има Бог!

Без тази вяра ще загина.
Неправдата ме подлудява.
А как без Бога ще обичам?
Какво е любовта без вяра?

Звездите са безжизнено студени.
Танцува валс килимът от листа.
Със своите палитри семпли,
пейзаж рисува есента.

По струните на нечия цигулка

прокарва пръсти цигуларя.

Алеята, пустинно-глуха,

свенливо дрехите си сваля.

Неспирна горест ме гнети.

Неспирно, блудкаво страдание.

Противно, грубо ме души –

до болка, смърт, до безсъзнание.

Защо се губя във тълпата?

Красив и нежен е септември,

но аз не чувствам красотата.

Нима сме всички полудели?

Животът е прекрасен сън,

на който скоро идва края

Вали дъждът с тъга навън,

Ще спре ли някога – не зная.

Ния Каменова

21. 09. 2015 г., Варна

Спартак

Една империя на страшна, черна гнет,
на лукс, разврат и на поквара,
разтърси гладиатор млад и блед,
облян във кърви и във слава.
Един плебей и роб презрян,
един тракиец, твърд, корав,
със меч в ръка и мъжки плам,
разпали бунт и робски гняв.
Империите – не са вечни –
и рухват някой светъл ден..
Грабителски и безчовечни,
остават гнила, мръсна тлен.
А аз обичам Рим, признавам,
и неговата горда красота.
Но пред героя чело скланям,
пред повика му за борба!
Във вековете всяко робство
и всяка власт антихуманна,
разклаща своето господство –
и край, и край на Pax Romana!
Спартак е наш, и днес, и утре.

И вдъхновява пак творците.

А днеска робите въстават,

след тях ще тръгнат и тълпите.

Ния Каменова

26. 04. 2016 г., В. Търново

Дъждът по покривите заръмя….

Дъждът по покривите заръмя

и почна гневно да ръмжи.

Небето странно притъмня
и май с тъга и страх покри.

Вечно все едно и също пиша,
и кой, за Бога, ме чете?
Букви по листи бели нижа,
хленча сякаш съм дете.

Животът е такова бреме!

Будя се със нежелание.

В съня си плача или стена,

и даже в него съм в изгнание...

През пръстите ми той се стича,
май нишката му изтървах?
Съдбата подир мене тича,
и хвърля порция пердах...

Мъчителното, тежко чувство,
не ме оставя и да спя!
Превръщам ли го във изкуство
или хартията хабя?!

Ния Каменова
26. 05. 2016 г., Варна

Когато страдаш непосилно...

Когато страдаш непосилно и скръб обземе ти душата,

със скрити сълзи, скрити рани, самотна си във тишината.

Когато търсиш хиляди милувки, когато ласки ти напразно чакаш,

а бягаш някъде, където скришом, тихо-тайно си поплакваш.

И искаш поглед, пълен със утеха, жадуваш нечие познато рамо

и думи, ласкави, гальовни, които да ти шепнат: ”Мамо, мамо”,

Ако сърцето ти е в кръв обляно, пристегнато като верига,

защото никой, който чакаш, при теб не идва, не пристига.

Когато искаш да си тръгнеш с очи, препълнени с тъга,

и пусти, празни ти се струват живота, здрача, вечерта.

Недей, изчакай ме, ще дойда. Ще те прегърна, утеша.

Ще те целуна и спокойна, със теб ще плача във нощта.

Ния Каменова

Варна, 06. 08. 2014 г.

Не искам да живея с мисълта…

Не искам да живея с мисълта,
за птиците, прелитащи в небето.
За шумната, стохилядна тълпа,
по-силна и по-бурна от морето.

Не искам да живея с мисълта,
че на света съм непотребна, чужда.
Еднакво на живота и смъртта,
съм безполезна и ненужна.

Не искам да живея с мисълта,
че като болна в стая с луди,
се скитам с виеща душа,
и блъскам по стените груби.

Не искам да живея... за това,
ще чакам залеза на своите дни.
Полека-лека, кротко мисълта

ще свикне и ще замълчи...

Ния Каменова
10. 12. 2015 г., Варна

Събуждам се със чувство на досада...

Събуждам се със чувство на досада
и на тълпите гледам с омерзение.
Заспивам нощем с самотата,
към себе си изпълнена с презрение.

Ще се събудя утре на шейсет и пет,
със взор унил и остарял...
Ще търся някой свой портрет
и спомен плах и избледнял...

Животът като влак минава,
а машинистът, вечно уморен,
пропуска всяка малка гара
и влиза в мрачния тунел.

Бучи звънецът с ярост, побеснял,
машината препуска с колелата.
А пътник прашен, закъснял
я гони, сякаш е съдбата.

Ния Каменова
11. 06. 2016г., Варна

Понякога сънувам светъл храм...

Понякога сънувам светъл храм,
окъпан в слънчеви лъчи...
Свещеникът, красив и сам,
усмихва се и тайнствено мълчи.

Иконите са ясни, някак чисти,
а хорът пее странно и неземно.
И струйки светлина, сребристи,
потъват във дървото тленно.

Но този храм не съществува,
в съня ми е това потайно място.
Църква бяла все сънувам –
всичко в нея е прекрасно...

Ния Каменова
7. 07 .2016 г., Варна

Аз нямам минало, ни настояще...

Аз нямам минало, ни настояще.
И няма бъдеще да имам.
Сърцето ми без сълзи плаче,
защото себе си презирам.

Пак чайките летят в небето.
Как пари лятото на юли!

Все мъртво-синьо спи морето,
а залеза в нощта се губи.

А утре вече няма да ме има.
Смъртта на портата ми удря.
След есента ще дойде зима,
след листопада – снежна буря.

Какъв е смисълът, не зная.
Дори не виждам вече смисъл.
Не вярвам в Ада или в Рая –
отдавна Бог ни е отписал.

Живот така и не живях.
Съдбата бе красив предател.
Светът и хората презрях,
и всеки стана неприятел.

Остана само черна злоба.
Със нея чувствах и растях.
Защо ли нищо от живота,
не научих и не разбрах?

Да, утре чувствам ще умра,
когато разцъфтят божури.
Не ще ми липсва пролетта,
а само изгревът на юли...

Ния Каменова
11. 07. 2015, Варна

Защо не мога да приема…

Защо не мога да приема,
което другите приемат?
Защо за мен светът е бреме,
където злите сили дебнат?

Дали пък тях ще проумея?
Кое е истина, кое – измама?
На грозното защо се смея?
Доброто пък защо е драма?

Как мразя хорската жестокост!
Как мразя всякак да осъждам!
И ако другите са в пропаст -
не ща изобщо да се хвърлям!

Ния Каменова
11. 08. 2016 г., Варна

Италия

Априлско слънце над площада
и силен мирис на кафе.
Над стара, римска колонада,
синее южното небе.

Италия, това си ти?

В съня си те видях такава.

Със нощ, обляна в светлини,

със дъх на лято и наслада.

Но без излишен романтизъм!

Романтиката – стара, нова –

все ражда нечии поетизъм.

И сладка, искана умора.

Saluta, grande mio amore!

Saluta, bella mia ragazza!

Con felicita nel cuore

gridero alla piazza!

Венеция, Мантуа, Кремона,

Неапол, Рим, Палермо, Лече –

мечтите ми са за Верона,

копнежът: още по-далече...

Addio, мой сънуван блян.

Не смятай, че ще те забравя.

Ще помня вечно този храм

на любовта и красотата...

Ния Каменова

20. 04. 2014, Venezia

Августовски нощи и дни...

Августовски нощи и дни,
планински полъх на коне.
И зной във чуждите коси,
и кръчми, пълни с бесове.

Пак там е старата ливада,
обраслият с коприва двор.
Пак чува се наблизо влака,
но липсва стария мотор...

Къде е старата на прага?
Къде са твоите псувни?
Потъна всичко във забрава
не ще се върнат тези дни...

Ния Каменова

01. 06. 2012 г., Варна

Понякога тежи ми самотата

Понякога тежи ми самотата,

понякога понасям я със дни.

Забива котва пустотата,

във пристан, който се руши.

Понякога от хората се плаша,

понякога обичам ги безкрай.

Понякога желая да отпраша

към скрит и обетован Рай.

Понякога във нощите не спя,

понякога кошмари ме уплашват.

Понякога във Бога се кълна,

понякога и демони ме хващат.

Във мен и дяволът и Господ,

на зарове понякога играят.

Душата пита с глухия си ропот:

кога, накрая, ще престанат?

Ния Каменова9. 09. 2016 г., Варна

Приказна

Януари се спуска безспирно
по заспалите, бледи стрехи,
ситни нежно, красиво, и тихо,
посребрени, трептящи сълзи.

През прозореца сипе се сняг
и блещукат фенерите – лампи.
А снежинките гонят се в бяг
и покриват наред тротоари.

***

Януари, ще се скрия в твоя снегопад,
и вечерта ще гледам спящия и светъл град...

Ния Каменова
16. 01. 2017 г., В. Търново

Ти искаш да ме питаш

Ти искаш да ме питаш

за това, което и сама не зная.

Но всичко чувстваш, всичко виждаш -

от началото до края.

Причината е някъде в страха –

от себе си и от живота.

Като слепец във тъмнина

се блъскам все по коридора.

Дълбоко в мене негодува

съзнание за алтруизъм.

Но вместо него ще изплува

престорен, смешен конформизъм

Ще ти разкажа всичко, бавно:

от гузна съвест, че живея

и всичко ми е твърде странно,

да дишам затова не смея.

А нейде в края на тунела

все пак има светлина.

Подобно църква осветена

душата носи светлина...

Ния Каменова

15. 10. 2015г., Варна

Хектор

Троя падна след дълга обсада.
След години на страшна война.
И съюзът на цяла Елада
да я срине накрая успя.
Боговете, тирани развратни,
защитиха синът на Пелея,
запленени, от радост пияни,
от красивата, млада *Елена*.
Боговете са винаги алчни!
Боговете са твърде жестоки
и през погледи тъмни и мрачни,
ни отнемат и дават животи.
 И убиха прекрасния Парис.
А Приам и Хекуба сразени
ги проклинат с горчива ненавист.
„Ахил тържествува –
Какво е за него Хекуба?”.
Той е силен, убива, мърсува,
няма Бог, ни деца, ни съпруга;
педерастът е долен агресор:
той е курва, и нищо не струва
пред мъжете, подобни на Хектор.
Не плачи, Андромаха нещастна,
сред руините в пепел на Троя!.
А когато синът ти порасне
да мъсти за баща си-героя,
да мъсти за Касандра злощастна,
за Местор, Хипаной, Ликаон,
за децата на царя троянски,
за жените, за град Илион,

за войниците, паднали братски,
за отечество, кръв, и за дом!
В този свят има хиляди Трои,
окупатори много ахейски,
и множина безстрашни герои...
На насилника давай отпор!
Поробителя бий и убивай!
Всичко друго ще бъде позор!
За жена и родина загивай,
но не ставай читателю, роб!
Защитавай земята си родна,
защитавай и вяра, и Бог!
Одисей, Минелай, Агагемнон,
се кълнем, че ще мразим до гроб!
Че какво пък са вашите бомби,
и войници, и банки, и курви?!
По света са стотици, милиони,
дето утре и днес ще умрат,
ще загинат затуй пък свободни,
и борци занапред ще родят!
Ще издъхват със мъки и думи:
„Свобода, справедливост и хляб!”.

***

Хектор, спи спокойно вече...
Ти си стар и уморен.
Твоят син е вдигнал меча
и Ахил е победен!

Ния Каменова
В. Търново, 2016

Ода за егоиста

Какво пък... това е черта, така характерна,

за толкова други, за толкова много.

Разбирам, разбирам... сега е модерно

и даже е дълг, дори е законно,

на ближния свой в очите да кажеш

че той е себичен, че той не е прав.

Душата му тъмна на показ да вадиш,

пък нека се смее безгрешният свят.

Разбирам, разбирам...но вие сте в грешка –

той клетникът, бедният, сам себе си съди.

Защо със жестокост, защо със насмешка

раздавате жалки и грозни присъди?

Нека да спрем със „трето лице”

и минем открито на гордото „Аз”.

Съвестта ме подтиква, съвестта ме гризе,

затуй преспокойно се разкривам пред Вас...

Да, тази черта, така вкоренена,

е моята първа и втора природа.

Със нея, за жалост, била съм родена.

Навярно със нея ще ида и в гроба...

Ах, егоисте! Ти самичък не знаеш,

че носиш порокът, от теб порицан,

затуй не умееш дори да се каеш,

затуй все си, драги, така неразбран.

Пардон! Сега пък на „ти”

преминах внезапно....

Но нищо, но нищо, това не смути,

читателят мой, предполагам, навярно.

Да, егоисте, със празно съзнание,

живуркаш небрежно, забързан във цел

и смяташ, че тя е свръхвисше призвание

и брат си ще пратиш на групов разстрел,

ако случайно, без корист, настъпи

пътя към всичко, което желаеш.

И колко пъти! Ех колко пъти,

жесток си, жесток си, но ти не го знаеш.

А тази жестокост за теб е типична,

и просто е въздухът, който поглъщаш.

Със сила безумна, със сила първична,

животът в руини набързо превръщаш.

А как те изяжда, от опит ти казвам,

как те изяжда себичната същност!

И нищо не скрива от общия срам –

възпитание, думи, лъжи или външност –

какъв си, как алчно със зъби се впиваш

във всичко, което изгода ти носи.

Но пак зад гърба на някой се скриваш,

пак е виновен все този и онзи...

Накрая, разбрал, че си сам в гибелта,

решаваш, че изходът май е един –

не, не да гинеш в порока, в калта ,

а ножа да сграбчиш, пистолета любим

и в някоя глупава, есенна нощ

краят да сложиш на своя живот...

Край на досадата, край на вината.

Но тук изникват въпроси дузина...

„Ами какво ще се случи с душата?

Ако, да кажем ,във Ада отида?

Ако, да кажем, пък нищо там няма?!

И как аз.. .напразно... ей тъй... ще изчезна?

Ами семейството… зная... ще страда....

После... мълвата... ще дрънкат за мене...

И ще боли и ме е страх, ще призная...

О, всъщност – все ми е тая!...”

И ще впиеш, приятел, ножа в дланта,

и ето ти значи, дошла и Смъртта.

Туй е най-лесно, най-лесно се прави.

Бягаш, готово и без задължения...

А че ще страдат любимите, прав си,

но нали търсиш все пак избавление...

Ето, затуй е той егоист –

затуй, че живота, подобно на лист,

захвърля – окалян, накъсан, без ред –

оставяйки сълзи и мъка навред...

Но не мислете, че той е лишен

от съвест, подобно на зъл психопат...

Той е просто с егоизъм роден

и страда ужасно във вътрешен Ад.

Героят съм аз, а душата ми –Ада –

не мислете, за Бога, че не мога да страдам...

Ния Каменова

7. 11. 2015 г., Варна

Рано сутрин е...

Рано сутрин е, октомври,
а мирише ми на май.
Ято птици ведро гони
в небесата урожай.

Как ухае пак на рози,
на парфюм, и на жасмин.
Целият Всемир се моли,
следва полъх за „Амин ” .

Във простора розов лъч,
по земята стават хора.

Смес от тиха, бърза глъч,
и от сутринна умора.

Да, обичам този свят,
и живота скъп обичам.
Във небето надпис благ
сякаш почвам да прочитам.

Ния Каменова
20. 10. 2015 г., Варна

Ако си се върнал...

Ако си се върнал от Ада, кажи ми, ще можеш ли
отново да обичаш, да живееш?
Усещаш ли как растат цветята и как по пътя стъпки
прокарва днешния, изпълнен със копнежи ден?
Ще чувстваш ли слънцето, камбаната на църквата дали ще чуеш?
На белите цветчета по дърветата мирисът ще вдъхнеш ли.
Ще вярваш ли във Бога, в утре, във Човека,
в това, че той живее и твори,
и прокарва кървави следи
към справедливост и към красота?
Да, всичко това ще чувстваш пак и нищо
няма да смути способността ти да обичаш...

Изгрява нощ, но нощ като зора, над дюните заспали,
и мартенска луна и мартенски звезди ми обещават
да дойде лято с мирис на корали,
а пролетта със бляскав сърп пронизва
духа, плътта ми, цялото ми същество,
кръвта във вените пулсира.
Зората чака ме и вика,
пред нас е новия живот.
По моравите ще тичам, ще крещя.
Косите волно с вятъра ще вея,
ще викам, пея, и зова:
„Как искам, искам да живея!
Как искам, искам да обичам!”
И как съм влюбена във пролетта.
Със ноздрите ще вдишвам аромата
на пръст, трева, и на роса...
Небето родно, бледосиньо,
ще благословя като светиня
Вселената така обичам.
И вярвам - дълго ще живея.

Ния Каменова

5. 03. 2016 г., Варна

Аз зная, че ти си красива...

Аз зная, че ти си красива,

зная също: разбираш това.

Като вино червено напива

твоят мирис на нежна жена.

По-прекрасна от тебе не виждам,

огън в кожата с поглед разпалваш.

Как аз мразя и как ненавиждам

всеки, с който сама разговаряш.

А сърцето ми в кръв се облива,

и пулсира, снаряд – ще изригне.

Тя в душата камата забива,

докъдето и силата стигне.

Не, ти мен не ме обичаш,

Затова не те и виня.

Ти перверзно това го наричаш,

или просто невинна игра?

Не, игра със теб не играя,

а жадувам те в розов парфюм,

до полуда, до смърт те желая,

ще остана без мисъл и ум.

Тези плавни и нежни извивки

подлудяват до болка мъжете.

Тези, дето даряваш с усмивки,

и флиртуваш и с тях и със мене.

Престани със шегите, недей!

Прегърни ме, целувка ми дай!

Не се смей, не се смей, не се смей,

че загубвам разсъдъка май...

***

Но дали тя това ще си спомни?

Тези думи, Луната, октомври?

Как в косата ми пръсти зарови?

Ще си спомни ли тя за октомври?

Ния Каменова

18. 10. 2015г., Варна

Отива си животът...

Отива си животът неизменно
и чезне като есенна мъгла.
А времето – досадно, уморено,
навява тъжна самота.
Срещи, спомени и думи,
Хора, имена, лица –
Всичко някъде се губи
в дебрите на паметта.
Не знам къде вървя, къде отивам –
В задънден вход се вкарах май.
И всяка вечер с мисълта заспивам,
че утре идва моят край.
Допушвам стотната цигара,
със радостна и странна злоба.
След мимолетната наслада,
остава привкус на отрова.
Хаосът от разни мисли,
ме побърква и влудява.
Късам страници и листи,
а денят си заминава.
Тези образи, предчувствия
носят тягосна тревога.

Търся своето спасение,

пред иконата, от Бога.

Хората са всички чужди,

а светът – така далечен.

Всеки в свойте дребни нужди,

мисли, че ще бъде вечен.

Няма миг и няма вечност,

а единствено спасение!

В илюзорна безнадежност

се промъква избавление.

Ния Каменова

23. 06. 2015 г., В. Търново

Изповед

Вглъбена в себе си, нехая –
за днес, за утре, за смъртта.
Редувам нишките до края
на вещицата мисълта.

Дали ще се смили над нас живота?
От хората нима ще се избавя?
Ще ми тежи ли на света хомота?
А как от Бога да избягам?

От себе си къде да тичам?
Къде ще мога да се скрия?
Подслон и стряха не намирам,
където като звяр да вия...

Душата ми от ужас е скована,
страхът обхваща цялото ми тяло.
Затяга ме безжалостно капана.
Сърцето във гърдта ми е замряло.

Животе, груб палач си ти!
И режеш подло, непохватно!
А щом веднъж си се родил,
няма връщане обратно...

Ния Каменова
18. 07. 2016, Варна

Велико Търново

Днес гордо Царевец мълчи
и пази вечните си тайни.
Янтра кротко ми шепти
легенди, стари и незнайни.

Как Калоян размахвал меч,
препускайки на вран кон
и в люта и безумна сеч
нанасял е жесток погром.

Как старецът Евтимий бодро
на страж стоял е до последно,

а царят, бягайки позорно,
се скрил, внезапно и безследно.

Трапезица, погребана в руини,
се къпе в слънчеви лъчи.
Напомня за изминали години.
Да, времето не ни щади.

Но всяка приказка залязва
и нека Царевец да спи.
Все тъй реката ще разказва
за отминалите дни.

Ния Каменова

15. 07. 2013 г., Велико Търново

Мислех си, че мога да обичам...

Мислех си, че мога да обичам.

Оказа се, греша ужасно.

Не мога никой да обичам.

А себе си – най-малко.

Мислех си, че мога да живея.

Но чужда ми е радостта.

Опитвам се насила да се смея,

Пустее моята душа.

Не знам какво е любовта.

Не я открих и дълго плаках.

Ще чукне ли на моята врата:

със думите: „Ти знаеш ли, че аз те чаках?“

Ния Каменова

31. 08. 2020 г., гр. Варна

Омръзна ми да губя себе си…

Омръзна ми да губя себе си –
на другия да угодя.
Веднъж поне не чух: "Добре ли си?",
когато падах във калта.
Омръзна ми да съм удобната,
на другия да дам ръка.
И после се превръщам в злобната,
щом питам "Как така?"
Омръзна ми от кухи маски,
от злоба, от неискрени слова.
А аз родена бях за ласки,
любов да давам на света.
Над мъката се подиграхте.
За вас е всичко цирк, нали?
Над вас се смяха, вий се смяхте
животът е такъв, уви.
Разбрах - любов е куха фраза.
Разбрах, че всичко е пари.
У мен покълнала омраза
сърцето в бурени обви.
За своите низши интереси
човекът граби, коли, беси.

Убива даже красотата.
А бях готова да я дам.
Крещи от болката душата,
крещи умът ранен и сам.

А аз поемах и трохите,
любов за малко да получа,
преглъщах в радости сълзите.
И себе си дори да дам,
и радостта си да разкажа,
за малко нежност, даже грам,
и слабостта си да покажа...
Кълна се, бях готова.
Получих злоба, завист, мъст,
получих хапове отрова.
Получих само среден пръст
за честността и прямотата.
За туй че себе си аз бях.
Затуй че в страх, във самотата,
за нечия любов копнях.
Срещу усмивка - сто лъжи.
Срещу сълзите - подигравка.
Срещу протеста ми - юмрук.
Не ща да зная вече нищо.
Това е всичко – бях до тук!
И честно казвам – не ми пука!
За нещо, никого, за нищо.
Обичах детски, искрено и чисто.
Сгреших, че бях така наивна.
Че вдишвах чуждата отрова
с надеждата да ме обикнат.
Че жалих вълци и хиени.
Жестоки, страшни, озверели.

Като лисици дебнат слабост
и ударят дето най-боли.
Но никой няма смелостта
на теб самия да прости.
Не ти прощават добротата,
и искрения смях дори.
Убиват те за свободата.
Вменяват грях, клеймо, вини.
Различна съм. И нова, силна.
До тука беше. Казвам стига!
Ще мога, милички, без вас!
Глупачката я вече няма.
В любов не вярвам и не искам.
Сега съм себе си и пряма.
Отрязвам ви – и то от раз!
Обичам себе си и във играта,
ще определям вече правилата.

Ния Каменова
19. 07. 2020 г., Варна

Обичах те...

Обичах те безумно и неспирно.
Обичам те, от като те видях.
Но невъзможно е... разбрах, разбрах.
През август те обикнах, помня.
И беше лято пълно със вълшебство.
Но дойде есента и всичко свърши.
Сега навън е дълга зима.

Ния Каменова.

20.12.2020, Варна

Не ще се сетя...

Не ще се сетя повече за теб.
Не мога и да те забравя.
Сърцето ми е кубче лед,
което само ти разтапяш.
Не искам да помисля нито миг,
че няма да те видя вече.
Във гърлото ми е заседнал вик,
защото ти си толкова далечен.
Вселена цяла има помежду ни.
и ти си недостъпен и студен.
Разбирах те, разбирах те без думи.
И красотата мъртва е за мен.

Ния Каменова

20.12. 2020, Варна

Вяра

(Но не по Вапцаров)

Животът е безкрайна бездна.

Капан, отрова, безнадежност.

Краде от дните безвъзмездно,

подобно уличен бродяга,

с пренебрежителна небрежност

душите във окови стяга.

Накрая ни изпраща в гроба.

Убива всякаква лиричност,

души ни със проказа-злоба

и с мръсна, лепкава циничност.

А ние? Вечно безпощадни

един със друг съдии, палачи,

се вкарваме сами в театри,

играем евтини спектакли.

Не! Това за мен е вече минало.

И всичко е сега различно.

Каквото е било, е стихнало,

и даже ми е безразлично.

Без злоба се събуждам в дните,

дори със лекота се скитам.

Със щит издигнат пред гърдите

е гардът ми добре брониран.

Жадувам само да живея.

Със ноздри въздуха да вдишвам,

със който плача и се смея,

със който мога да *обичам*.

Сега съм нова, променена!

Сега се чувствам просто жива.

И някак странно окрилена

и с нови приливи на сила.

Животът е така прекрасен!

Светът красив, като поема,

в която всеки стих е ясен.

Ноември дрехите си снема.

Сега ми трябва само вяра

и нови, чисти вдъхновения.

Да, само вярата ми трябва –

във Бог, в живота и в творения.

Със тази нова, ярка сила,

живота свой ще защитавам.

До смърт, до болка го обичам!

И него яростно ще пазя.

Да, тази вяра изповядвам.

Животът ще е мое кредо.

Безумно влюбена съм в него.

Животът стана мойта *вяра*.

Ния Каменова

27. 10. 2015, В. Търново.